

Jumalan taisteluväestö

Ef. 6:10-24

10. Lopuksi: **vahvistukaa Herrassa** ja hänen väkevässä voimassaan.

11. Pukekaa yllenne **Jumalan koko taisteluväestö** voidaksenne **kestää Paholaisen juonet**.

12. Emmehän me **taistele** verta ja lihaa vastaan vaan hallituksia ja henkivaltoja vastaan, tässä **pimeydessä hallitsevia** maailmanvaltiaita ja taivaan avaruuden **pahoja henkiolentoja** vastaan.

13. Ottakaa sen tähden yllenne **Jumalan koko taisteluväestö**, niin että voitte **pahana päivänä** tehdä **vastarintaa** ja kaiken suoritettuanne **pysyä pystyssä**.

14. Seisokaa siis kupeet **totuuteen** vyötettyinä, pukeutuneina **vanhurskauden** haarniskaan,

15. ja olkoon kenkinä jaloissanne **alttiuserauhan evankeliumia** kohtaan.

16. Ottakaa kaikessa **uskon** kilpi, jolla **voitte sammuttaa kaikki Pahan palavat nuolet**.

17. Ottakaa myös **pelastuksen** kypärä ja **Hengen miekka**, joka on **Jumalan sana**.

18. Tehkää tämä kaikki alituisessa **rukouksessa** ja anomisessa rukoillen **joka hetki Hengessä**. Sen vuoksi **valvokaa** kaikessa kestävinä ja **rukoilkaa** kaikkien **pyhien puolesta**

19. ja minunkin puolestani, että minulle, kun avaan suuni, annettaisiin **oikeat sanat julistaakseni** rohkeasti **evankeliumin** salaisuutta,

20. jonka vuoksi olen **lähettiläänä, kahleissa**. Rukoilkaa, että **puhuisin rohkeasti**, niin kuin minun tulee puhua.

21. Jotta tekin **tietäisitte**, mitä minulle kuuluu ja mitä teen, siitä kaikesta tulee teille kertomaan **Tykikos, rakas veli ja uskollinen palvelija Herrassa**.

22. Lähetän hänet luoksenne juuri sitä varten, että saisitte tietää, mitä meille kuuluu, ja että hän **lohduttaisi sydämiänne**.

23. **Rauha** veljille ja **rakkaus** sekä **usko Isältä Jumalalta ja Herralta Jeesukselta Kristukselta**.

24. **Armo** olkoon kaikkien kanssa, jotka **rakastavat meidän Herraamme Jeesusta Kristusta - katoamattomuudessa**.

Hengellinen taistelutanner

Uskovan kristityn vaellus kohti taivaallista kotimaata tapahtuu keskellä hengellistä taistelua, jossa osapuolina eivät syvimmältään ole uskovat vastaan maailman ihmiset, vaan kysymys on Jumalan valtakunnan ja pimeyden valtojen välisestä kamppailusta. Seurakunnan kuninkaana taistelussa on Herra Kristus ja pimeyden joukkojen johtajana on Saatana, valheen ruhtinas. Taistelutanner on sekä maailma, jonne uskovat on lähetetty voittamaan ihmisiä evankeliumin voimalla pimeydestä valoon, Saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan että myös uskovan ihmisen sydän, jossa asuu edelleen Pyhän Hengen lisäksi myös syntinen liha.

Taistelussa törmätään aina myös ihmisiin, mutta heitä liikuttavat joko Pyhä Henki tai Saatana. Molemmat pyrkivät tekemään sen vaikuttamalla ihmissydämiin. Pyhä Henki pyrkii osoittamaan maailman ihmisille synnin, vanhurskauden ja tuomion käyttäen välineenään Jumalan sanan totuutta. Sielunvihollinen pyrkii vastaavasti vaikuttamaan uskovien sydämiin saadakseen heidät uskomaan valheet ja menettämään pelastusvarmuutensa ja kuuliaisuutensa Jumalan sanalle.

Kristus-kuninkaan sotilaat

Jeesus kuvaa kyllä seurakunnan marssia ihmisten pelastamiseksi Jumalan valtakuntaan voitokkaana. Kuoleman valtakunta ja tuonelan portit eivät voi ylösnousseen Herran armeijaa kukistamaan. Ristillä ja ylösnousemuksellaan Kristus sai ratkaise-

vassa taistelussa voiton, mutta sota ei ole vielä ohi. Se jatkuu siihen asti, että kaikki kansat ovat kuulleet evankeliumin, seurakunta on levinnyt niin laajalle, että kaikkialla ihmisille on annettu mahdollisuus kuulla evankeliumi ja ottaa se vastaan. Juuri nyt Herra Jeesus tarvitsee sotilaikseen miehiä ja naisia, jotka kykenevät voittamaan Herran voimassa vastustajan ja taistelun jälkeenkin pysyvät vielä seisaallaan.

Vertauksellaan sotaan lähtevästä kuninkaasta Jeesus kuvaa millaisia sotilaita hän hengellisessä sodassa tarvitsee. Seurakunta ei selviä sodassa, elleivät uskovat ole valmiit luopumaan kaikesta omastaan Jeesuksen hyväksi:

Jos kuningas lähtee taisteluun toista kuningasta vastaan, eikö hän ensin istuudu harkitsemaan, pystyykö hän kymmenellä tuhannella miehellä kohtaamaan sen, joka tulee häntä vastaan kahdellakymmenellä tuhannella? Ellei hän siihen pysty, hän lähettää lähetystön kysymään rauhannehtoja toisen ollessa vielä kaukana. Niinpä yksikään teistä ei voi olla minun opetuslapseni, ellei hän luovu kaikesta, mitä hänellä on.” (Luuk. 14:31-33)

Paavali käyttää usein kristitystä sotilaskuvia, joissa korostaa, että vain luopumalla kaikesta muusta voi sotilas voittaa taistelussa:

Kärsi vaivaa niin kuin Kristuksen Jeesuksen hyvä sotilas. Ei kukaan, joka palvelee sotilaana, sekaannu jokapäiväisen elatuksen toimiin, sillä hän tahtoo olla mieliksi sille, joka on hänet pestannut. (2. Tim. 2:3-4)

Toisaalta ilman taisteluvarustusta sotilas on hyödytön. Nyt tämän kirjeen lopussa hän antaa tiivistelmän siitä, millaisin varustein voimme voittaa pimeyden valtojen hyökkäykset.

Sydämen sisäinen taistelu

Pelastetun ja Pyhän Hengen saaneen uskovan sydämessä on edelleen syntinen liha. Saatana pyrkii ampumaan pahan palavia nuoli juuri siihen saadakseen hänet lankeamaan, musertaakseen hänet syyllisyydellä, saattaakseen hänet epäonnistuneena masennuksen ja huolten valtaan. Onnistuessaan pimeys saa uskovan menettämään rohkeutensa ja hänestä tulee huono esimerkki maailman ihmisille. Saatana käyttää sekä älyllisiä että emotionaalisia epäilyjä varsinkin silloin, kun uskova joutuu kärsimään vastustusta, sairautta tai lankeaa synteihin. Erityisen innokkaasti pimeys pyrkii viemään uskovan katkeruuden valtaan, kun häntä kohdellaan väärin. Arjen yksitoikkoisen työn keskellä yksinäisyyden ja tarkoituksettomuuden tunteeeseen ajaminen on myös vihollisen eräs tavoite, jolla se pyrkii hajottamaan seurakuntayhteyttä.

Saatana osaa toisaalta luvata yhdeksää hyvää ja kahdeksaa kaunista saadakseen uskovan rakastamaan rahaa, nautintoa ja ylellisyyttä, niin että lihan himot pääsisivät vapaasti jylläämään. Harhaopeilla se taas pyrkii vääntämään totuuden ja kääntää irstauden rakkaudeksi. Uskossaan vähän pitemmälle kasvaneita Paholainen osaa houkutella hengelliseen ylpeyteen tai lainalaiseen ”näyttämiseen”. Tavoitteena kaiken aikaa on saada uskova tuijottamaan itseään, lankeemuksiaan ja heikkoutensa, silmät pois Kristuksesta, Jumalan sanasta ja tehtävästään voittaa ihmisiä Kristuksen puolelle.

Pelastus on varma

Saatana tietää, että hän ei kykene Jeesuksen veren turviin päässeeltä uskovalta riistämään pelastuksen armoa, mutta kykenee maahan sortuneen uskovan saa-

maan toimintakyvyttömäksi, lamaantuneeksi ja hyödyttömäksi Jumalan valtakunnan sotilaaksi. Mitä useamman uskovan pimeys onnistuu masentamaan, sitä hitaammin evankeliumin marssi maailmaan etenee ja sitä pitempään Saatana saa nauttia valastaan maailmassa, vaikka tietääkin, että lopulta hän häviää ja hänet heitetään ikuisen tulen rangaistukseen.

Raamattu ei missään lupaa, että kristityn vaellus olisi helppoa tai että evankeliumin jakaminen onnistuisi vaivatta. Päin vastoin edessämme on kova vastustaja, jota ei pidä aliarvioida. Mutta toisaalta meidän ei tarvitse jäädä myöskään tappiomielialaan, sillä Herran omissa asuu itse Jumala Pyhässä Hengessä ja hänen voimavaransa vaikuttavat meidän kauttamme ja meissä, kun vain turvaamme Herraan, pysymme uskollisina ja kuuliaisina Jumalan sanalle.

Vahvistukaa!

Lopuksi: vahvistukaa Herrassa ja hänen väkevässä voimassaan. (10)

Meidän omaa voimaamme voi hyvin verrata kuparilankaan, jonka saa helposti katkaistuksi. Mutta jos se juotetaan kiinni ratakiskoon, sen katkaisemiseksi tarvitaan valtava voima. Ennen kuin pimeys voi kukistaa meidät, hänen täytyy voittaa Jeesus Kristus. Jo kirjeen ensimmäisessä luvussa Paavali kuvasi voimaa, joka Herran omissa vaikuttaa: *Miten äärettömän suuri on hänen voimansa meitä kohtaan, jotka uskomme, hänen väkevän voimansa vaikutuksen mukaan. Tällä voimallaan hän vaikutti Kristuksessa herättäessään hänet kuolleista ja asettaessaan hänet istumaan oikealle puolelleen taivaallisissa,...*

Uskovassa vaikuttava voima on samaa, jolla Isä Jumala herätti Jeesuksen kuolleista. Se ilmenee suurimpana silloin, kun olemme itsessämme heikkoja ja ahdistettuja. Se on siis vakuuttuneisuuden voimaa, jolla Herran oma uskaltaa käydä taisteluun. Nyt Paavali antaa selkeän kehotuksen meille vahvistua Herrassa. Sitten hän kuvaa, miten se tapahtuu: Voima pääsee vaikuttamaan, kun pukeudumme Jumalan meitä varten valmistamaan taisteluvälineistöön. Nykytermein se on kuin robottipuku, joka antaa ihmiselle voiman ja kyvyn tehdä sellaista, mihin hän ei itsessään mitenkään kykene. Yllättäen puku on sama kuin evankeliumin sisältö. Sillä evankeliumi, sanoman Jeesuksen rististä ja ylösnousemuksesta on Jumalan voima ihmisten pelastukseksi.

Vastustajan määrittely

Pukekaa yllenne Jumalan koko taisteluvälineistö voidaksenne kestää Paholaisen juonet. Emmehän me taistele verta ja lihaa vastaan vaan hallituksia ja henkivaltoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita ja taivaan avaruuden pahojen henkiolentoja vastaan. (11-12)

Luvun 2 alussa Paavali oli jo kuvannut, millaisessa tilassa hengellisesti kuollut ihminen on. Synti, lihan ja mielen himot toimivat välineinä, joilla pimeyden vallat pitävät orjinaan uskosta osatonta maailmaa. Nyt kun armosta pelastuneen tehtävä on evankeliumin voimalla tempaista ihmisiä Saatanan vallasta Jumalan valtakunnan puoleen, se ei onnistu inhimillisillä menetelmillä, vahvalla ihmisten taivuttelulla tai tehokkaimmillakaan evankelioimiskampanjoilla, sillä hengellisesti kuollut tarvitsee eloon herättämisen. Saatana on valheen mestari ja erittäin juonikas ja hallitsee esi-

merkiksi Raamatun paremmin kuin yksikään uskova, tosin käyttääkseen sitä väärin totuutta vastaan harhojen muodossa.

Jeesus määritteli Saatanan puhuessaan itseensä luottaville juutalaisille:
Te olette isästä Paholaisesta, ja isänne himoja te tahdotte noudattaa. Hän on ollut murhaaja alusta asti, eikä hän pysy totuudessa, koska hänessä ei ole totuutta. Kun hän valehtelee, hän puhuu omiaan, sillä hän on valehtelija ja valheen isä. (Joh. 8:44) Himot, väkivalta ja valhe ovat Saatanan pääominaisuudet. Nyt Paavali muistuttaa, että taivaassa ihmisiä syyttämässä ollut Saatana karkotettiin maan päälle ja se hallitsee nyt synnin vallassa olevia ihmisiä ja pitää heitä orjuudessaan antaen samalla heidän kuvitella olevansa vapaita, koska voivat toteuttaa himojaan:

Me tiedämme, että olemme Jumalasta, mutta koko maailma on Pahan vallassa. (1. Joh. 5:19)

Nyt Herran seurakunnan tehtävä on kukistaa Saatanan valta ja pelastaa ihmiset synnin orjuudesta Jumalan lasten vapauteen. Hengellisesti kuolleen ihmisen pelastamiseksi valoon tarvitaan evankeliumi, jossa Pyhä Henki vaikuttaa Jeesuksen ylösnousemusvoimalla. Kysymys on Jumalan uudesti synnyttävästä ihmeestä. Jos omassa voimassamme yritämme taistella, olemme alta aikayksikön nokka savessa ja masennuksen vallassa. Siksi ensimmäinen tehtävämme on pukeutua kokonaan Jumalan taisteluvälineeseen. Ei riitä vain osittain, meidän pitää varustaa päästä kantapäähän asti sillä.

Vastarinta ja voitto

Ottakaa sen tähden yllenne Jumalan koko taisteluväline, niin että voitte pahana päivänä tehdä vastarintaa ja kaiken suorittuanne pysyä pystyssä. (13)

Ajoittain suurten herätysten keskellä Jumalan työ voi edetä valtavalla voimalla, kun suuret joukot ottavat vastaan Herran sanan ja pelastuvat. Mutta yleensä niitä seuraa Saatanan raju vastahyökkäys. Usein se ilmenee maailman ihmisten pilkkana ja ajoittain rajunakin vastustuksena jopa vainona. Uskovat joutuvat seulottaviksi ja osa joukosta osoittautuukin vain hetken innostuneiksi, jotka vetäytyvät nopeasti pois. Osasta tulee pahimmillaan Saatanan käytyreitä Jumalan seurakunnan hajottamiseksi. Vasta uskoon tulleita Saatana pyrkii sekoittamaan harhaopeilla tai ampuu heitä vastaan pahan palavia nuolia, vahvoja kiusauksia saadakseen heidät lankeamaan ja palaamaan entiseen elämäntapaan. Tässä taistelussa moni saattaa haavoittua ja kaatua.

Paavali kuitenkin osoittaa, että kenenkään ei tarvitsisi kaatua, kunhan jokainen pitää tiukasti päällään Jumalan koko sota-asua. Herra on pimeyttä väkevämpi. Vaikka uskovan sydämessä on edelleen syntinen liha, hänessä ei voi asua enää paha henki, sillä Pyhä Henki pysyy iäti hänen sydämessään. Jotteri Saatana pääsisi kuitenkin uudelleen ottamaan otetta uskovaan syntisestä lihasta kiusausten palavilla nuolilla, meidän pitää jatkuvasti valvoa, että taisteluväline on päällämme.

Kun olemme rajujenkin hengellisten taisteluiden jälkeen päässeet uskonelämässämme rauhallisempaan suvantovaiheeseen, olemme uudessa vaarassa. Voimme sortua valvomattomuuteen ja Saatana pääseekin yllättäen kampittamaan meidät nu-

rin johonkin lankeemukseen. Siksi on tärkeää pysyä taistelun jälkeenkin pystyssä valvomassa.

Varusteluettelo

Seisokaa siis kupeet totuuteen vyötettyinä, pukeutuneina vanhurskauden haarniskaan, ja olkoon kenkinä jaloissanne alttius rauhan evankeliumia kohtaan. Ottakaa kaikessa uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa kaikki Pahan palavat nuolet. Ottakaa myös pelastuksen kypärä ja Hengen miekka, joka on Jumalan sana. (14-17)

Kun asetamme jonoon taisteluvarustuksen puolustusvälineet totuuden, vanhurskauden, rauhan evankeliumin, uskon ja pelastuksen, huomaamme, että niissä on pohjimmiltaan kysymys samasta asiasta. Totuus sitoo ne kaikki yhdeksi varusteeksi. Totuus sisältää totuuden Jumalan voimasta, totuuden ihmisen syntisyydestä, totuuden Jeesuksen täydellisestä sovitusuhrista Golgatalla ja totuuden Jeesuksen paluusta Kuninkaana toisen kerran maan päälle tuomitsemaan elävät ja kuolleet. Mutta juuri tämä totuus merkitsee meille sitä, että meidät uskon kautta on puettu Kristuksen täydelliseen vanhurskauteen. Pysyäksemme tiukasti kiinni juuri tässä totuudessa, meidän täytyy päivittäin juosta evankeliumin sanan luokse, joka vakuuttaa sydämellemme anteeksiantamuksen pysyvää rauhaa Jeesuksen veressä. Usko, joka toimii kilpenämme ei tässä yhteydessä tarkoita sitä uskoa, jolla otamme vastaan evankeliumin armon sanoman, vaan itse evankeliumin sisältöä eli uskontunnustustamme, joka on tiivistetty Nikean tunnustukseen. Totuuden sana, vanhurskautus Kristuksen veressä, evankeliumin sana, uskon sisältö muodostavat pelastusvarmuutemme vahvan perustan. Kaikissa puolustusaseissa on kysymys uskossa tarrautumisesta evankeliumin lupaukseen.

Nyt Paavali vakuuttaa, että ei ole mitään sellaista pahan palavaa nuolta, kiusausta, jota evankeliumin voima ei kykenisi sammuttamaan. Jos nyt jostain syystä kuitenkin jokin nuoli pääsisi puolustuksen läpi ja tunkeutuisi sielumme syvyyksiin ja pyrkisi kaatamaan meidät maahan, niin silloin saamme ottaa Pyhän Hengen miekan Jumalan sanan käyttöön. Saamme antaa sen tunkeutua omaan sydämeemme ja tukahduttaa siellä jo palamaan syttyneet himojen liekit. Saamme julistaa evankeliumia omalle sydämellemme juuri niin kuin Daavid teki syvään masennukseen jouduttuaan. Hän alkoi puhua Jumalan evankeliumia omalle sielulleen:

Ylistä Herraa, minun sieluni, ja kaikki mitä minussa on, hänen pyhää nimeään. Ylistä Herraa, minun sieluni, äläkä unohda, mitä hyvää hän on tehnyt. Hän antaa kaikki syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sairautesi. Hän lunastaa sinun elämäsi turmiosta ja kruunaa sinut armolla ja laupeudella... Herra on laupias ja armahtava, pitkämielinen ja suuri armossaan. Ei hän aina riitele eikä pidä vihaa ikuisesti. Ei hän tee meillemme syntiemme mukaan eikä maksa meille pahojen tekojemme mukaan. Sillä niin korkealla kuin taivas on maan yllä, niin voimallinen on hänen armonsa niitä kohtaan, jotka häntä pelkäävät. Niin kaukana kuin itä on lännestä, niin kauas hän siirtää meistä rikkomuksemme. Niin kuin isä armahtaa lapsiaan, niin Herrakin armahtaa niitä, jotka häntä pelkäävät. (Ps. 103:1-4,8-13)

Alituisessa rukouksessa

Tehkää tämä kaikki alituisessa rukouksessa ja anomisessa rukoillen joka hetki Hengessä. Sen vuoksi valvokaa kaikessa kestävinä ja rukoilkaa kaikkien pyhien puolesta ja minunkin puolestani, että minulle, kun avaan suuni, annettaisiin oikeat sanat ju-

listaakseni rohkeasti evankeliumin salaisuutta, jonka vuoksi olen lähettiläänä, kahleissa. Rukoilkaa, että puhuisin rohkeasti, niin kuin minun tulee puhua. (18-20)

Rukouksen ehto on oma avuttomuus. Rukous on siksi turvautumista siihen, millainen taivaallinen Isä meillä on, miten hän rakastaa meitä niin paljon, että antoi oman Poikansa Jeesuksen uhriksi pelastaakseen meidät synnin rangaistukselta, kuoleman alta ylösnousemuselämään ja Saatanan orjuudesta ihmeelliseen vapauteen. Rukous on jatkuvaa riippuvuutta Herrasta. Se on uskon hengitystä. Mikään voitollinen taistelu pimeyden valtojen kukistamiseksi ja ihmisten vapauttamiseksi Saatanan orjuudesta evankeliumin voimalla ei voi onnistua erillään Jeesuksesta, ilman rukousyhteyttä Häneen. Jeesus sanoi: *"Ilman minua te ette voi tehdä mitään."*

Rukous on ehdoton edellytys sille, että voimme julistaa evankeliumia Jumalan voimassa. Ennen kuin Jeesus lähti uusille alueille saarnaamaan, Hän vietti aikaa Isän kanssa. Mikään hengellinen työ ei voi menestyä Jumalan tahtomalla tavalla ilman rukousyhteyttä Hänen kanssaan. "Puhu ensin ihmisestä Jumalalle ja vasta sitten ihmiselle Jumalasta!" Rukous ei kuitenkaan ole mikään ansiollinen toimitus, jolla ansaitsisimme jotain, vaan se on viipymistä Herran kanssa sydän avoimena Hänelle. Kysymys on siitä, mitä Herra voi ja tahtoo tehdä sen kautta elämässämme. Rukous on armoa.

Koska rukous on meillekin voiman lähde ja armon omistamisen paikka, niin Sielunvihollinen tekee kaikkensa estääkseen meitä rukoilemasta ja häiritäkseen rukouksiamme. Myös malttamaton mielemme houkuttelee meitä tekemään jotain "tehokasta" rukouksen sijasta. Tässä taistelussa tarvitsemme jatkuvasti opetuslasten mieltä: "Herra opeta meitä rukoilemaan!"

Voisi kuvitella, että Paavali oli niin rohkea Herran sana julistaja, ettei hänen olisi tarvinnut pyytää esirukoustukea sanan julistukseen. Todellisuudessa hän tarvitsi usein jopa Herran erityistä rohkaisua. Korintin kaupungin syvä turmelus saattoi hänet lähes toivottomaksi ja vasta Herran erityinen rohkaisu sai hänet jatkamaan työtä siellä. Merimatalla haaksirikon edessä hän tarvitsi enkelin tukea. Hän niin kuin moni tämänkin päivän sanan julistaja tajuaa, että ilman seurakunnan esirukousta evankeliumi seisahtuu ikään kuin seinään hänen ja ihmisten välille Saatanan pyrkiessä estämään ihmisten pelastumista. Herraan turvaava rukous vasta kykenee murtamaan pimeyden vastustuksen. Tarvitsemme siksi jatkuvaa kehotusta jatkaa rukousta erityisesti niiden puolesta, jotka ovat evankeliumin julistustyössä.

Tiedon jakaminen on rakkautta

Jotta tekin tietäisitte, mitä minulle kuuluu ja mitä teen, siitä kaikesta tulee teille kertomaan Tykikos, rakas veli ja uskollinen palvelija Herrassa. Lähetän hänet luoksenne juuri sitä varten, että saisitte tietää, mitä meille kuuluu, ja että hän lohduttaisi sydämiänne. (21-22)

Jotta voisimme rukoilla täsmällisesti ja saisimme sitten nähdä rukousvastaukset kiittääksemme niistä, meidän tulee jakaa toinen toisillemme rukousaiheita. Tiedon jakaminen niille, joille asia kuuluu, on rakkautta. Sen panttaaminen on tehokas tapa loukata toisia. Tieto voi myös lohduttaa meitä omissa taisteluissamme, kun saamme kuulla, miten Herra on toiminut muiden uskovien elämässä.

Tykikos oli kotoisin Vähästä-Aasiasta ja toimitti Efesolaiskirjeen ja Kolossalaiskirjeen Rooman vankilasta Paavalilta kotialueensa seurakunnille. Hän oli Paavalille rakas ja läheinen työtoveri, joka oli aiemmin matkustanut muun muassa Paavali kanssa Jerusalemiin viemään seurakuntien avustusta köyhille kristityille. Paavali ei suhtautunut häneen kuitenkaan vain palvelijanaan vaan ennen kaikkea Herran omana. Meidänkin on tärkeää nähdä toiset uskovat nimenomaan Herran pelastamina veljinä ja sisarina Kristuksessa eikä mitata toisiamme pelkin inhimillisin mittapuuin.

Loppu-tervehdys

Rauha veljille ja rakkaus sekä usko Isältä Jumalalta ja Herralta Jeesukselta Kristukselta. Armo olkoon kaikkien kanssa, jotka rakastavat meidän Herraamme Jeesusta Kristusta - katoamattomuudessa. (23-24)

Paavali päättää Efesolaiskirjeen rukoilemalla armoa vastaanottajien elämään. Se sisältää rauhan, shalom, joka sisältää pelastuksen rauhantilana Jumalan kanssa, omantunnon rauhan, läheiset ja lämpimät suhteet uskovien välillä sekä kaikkinaisen hengellisen ja ajallisen hyvän. Armoon kuuluu myös rakkaus, joka tulee Jumalalta ja joka synnyttää vastarakkauden Jumalaan sekä lähimmäisrakkauden. Edelleen uskokin on armoa, koska senkin vain Isä Jumala ja Herra Jeesus voi meille antaa ja säilyttää meitä siinä. Tämä armo kuuluu kaikille niille, jotka rakastavat Jeesusta.

Sana ”katoamattomuudessa” sisältää toivon, sillä Pyhä Henki Jumalan lapsissa on tae siitä, ettei kukaan eikä mikään voi erottaa meitä Kristuksen rakkaudesta. Pietari kuvaa asiaa näin:

Suuressa laupeudessaan hän (Jumala) on Jeesuksen Kristuksen kuolleistanousemisen kautta uudestisyntyttänyt meidät elävään toivoon, turmeltumattomaan, tahrottomaan ja katoamattomaan perintöön. Se on talletettuna taivaissa teitä varten, ja Jumalan voimasta te varjellutte uskon kautta pelastukseen, joka on valmis saatavaksi ilmi viimeisenä aikana. (1. Piet. 1:3-5) Ja:

Tehän olette uudestisyntyneet, ette katoavasta siemenestä vaan katoamattomasta, Jumalan elävän ja pysyvän sanan kautta. (1. Piet. 1:23)

Samaa pettämätöntä pelastusvarmuutta Paavali korostaa kaiuttaessaan seurakuntien hyvin tuntemaa hymniä, jonka hän myöhemmin tallensi viimeiseen kirjeeseensä:

Hän (Jumala) on meidät pelastanut ja kutsunut pyhällä kutsulla, ei meidän tekojemme vaan oman suunnitelmansa ja armonsa mukaan, jonka hän antoi meille Kristuksessa Jeesuksessa ennen ikuisia aikoja ja joka nyt on tuotu julki, kun meidän Vapahtajamme Kristus Jeesus on ilmestynyt. Hän on kukistanut kuoleman ja tuonut valoon elämän ja katoamattomuuden, evankeliumin kautta. (2. Tim. 1:9-10)

”Vahva linnoitus” – nuoren äidin todistus

Kasvoin kristityssä kodissa. En osaa sanoa tarkasti, milloin aloin henkilökohtaisesti uskoa Jeesukseen. Oli suurta armoa, että vanhempani opettivat minut tuntemaan Jumalan rakkauden pienestä pitäen. Koska seurakunta, johon kuuluimme, noudatti lapsikastetta, minut kastettiin, kun olin 3 kuukauden ikäinen. 15 -vuotiaana tunnustin uskoni nuorten leirillä. Siksi voin sanoa, että tunsin Jumalan aivan pienestä pitäen. Mutta ajoittain halusin olla lähempänä Jumalaa ja ajoittain kauempana Hänestä. Yleensä ihmiset etsivät Jumalaa, kun eteen tulee vaikeuksia. Minäkään en

ollut poikkeus. Teini-iän koin erityisen ahdistavana ja siksi suhteeni Jumalaan muuttui erityisen läheiseksi.

Olen lähetystyöntekijöiden lapsi. Vanhempieni työn vuoksi jouduimme muuttamaan usein, tähän mennessä muuttoa on ollut jo 22. Niistä kymmenen oli muuttoa maasta toiseen. Jokaisen muuton jälkeen oli vaikea löytää uusia ystäviä uusista kouluista. Sen vuoksi pienestä pitäen perusturvallisuuteni oli heikko ja olin arka. Mutta suurena tukena oli se, että saatoin uskoa Jumalan rakkauden ainoana muuttumattomana asiana elämässäni.

Kaksitoistavuotiaana muutimme vuodeksi Suomeen ja siirryin kaupungin suureen yläkouluun. Siellä törmäsin maahanmuuttajille tyypilliseen kulttuurishokkiin, yksinäisyyteen ja koulukiusaamiseen. Koulun käynti oli yhtä tuskaa. Menin, koska oli pakko, mutta kaiket päivät luin kirjoja, pakenin todellisuutta kirjojen maailmaan. Siksi en kyennyt oppimaan tärkeää tapaa, miten ihmissuhteita pidetään yllä ja yksinäisyyteni vain syveni.

Yliopiston ensimmäinen vuosi oli minulle kaikkein raskain. Aloin elätellä itsemurha-ajatuksia. Syitä oli monia, mutta kaikkein syvimmän syyn Jumala paljasti minulle useita vuosia myöhemmin. Se merkitsi omassa uskonelämässäni tärkeää käännekohtaa, joten haluan sen lyhyesti jakaa kanssanne.

Me ihmiset elämme maan päällä hyvän ja pahan, Jumalan ja Saatanan välisessä taistelussa.(1 Piet. 5:8-10) Taistelu tapahtuu ihmisen sydämessä. Jos vertaamme ihmissydäntä linnaan, niin uskoon tulo merkitsee sitä, että luovutamme linnan heruuden Jeesukselle. Sitten voittaaksemme taistelussa linnaan hyökkääviä Saatanan kiusauksia vastaan meidän on annettava Jumalan lujittaa sen muurit. Mutta päivittäin sydämen pohjasta (lihasta, syntisestä luonnosta) nousevat ajatukset ja teot, joilla pyrimme kutsumaan Saatanaa sisään. Olemme olentoja, jotka itse pettävät Jeesusta. Normaalina uskonelämän taistelua on se, että kun viemme nuo ajatukset ja teot Jeesuksen luo ja pyydämme syntien anteeksiantamusta, Hän ottaa ne pois armahtaen ja saamme rauhan sydämeemme.

Mutta vaikka Jumala asui sydämessäni, yksi linnan porteista oli auki. Saatana pääsi siitä vapaasti tulemaan sisälle. Sitten se pikku hiljaa hyökkäsi linnaan, joka oli annettu Jumalan hallintaan. Tuo avoin portti oli synti, josta halusin pitää kiinni, ja parantumattomat sydämen haavat.

Minun tapauksessani synti, jota hellin, oli yksi ajatus. "Kun elämä nyt on joka tapauksessa raskasta, niin haluaisin kuolla pian ja päästä taivaaseen." Ehkei se kuulosta kovin pahalta asialta, mutta sillä, että halveksin sitä elämää, jonka olin Jumalalta saanut, olin kapinassa Jumalaa vastaan. En halunnut tunnustaa sitä synniksi enkä tehdä siitä parannusta. Siksi tuo ajatus avasi portin ja sitä kautta yhä useammat pimeät ajatukset alkoivat tulvia sisimpääni. Seuraavaksi aloin kysellä: "Miksi minun oikein täytyy elää. Parempi oli ollut, jos en olisi syntynytäkään. Jumalan vika se on." Lopulta jouduin erittäin voimakkaisiin kiusauksiin hypätä junan alle, aina kun juna kulki ohitseni. Selvää on, että koska en pitänyt omaa elämäni tärkeänä, suhtauduin muihin ihmisiin samalla lailla.

Synti synnyttää väistämättä hengellistä, sielullista tuskaa ja ihmissuhdeongelmia. Noissa kivuissani etsin Jumalan apua. Sydämeni oli ristiriitainen. Toisaalta vastustin Jumalaa, mutta toisaalta uskoin, että Jumala oli ainoa, joka kykenee minua auttamaan. Ja niin Jumala armahti minua, että jaksoin aina yhden päivän kerrallaan elää eteenpäin. Sitten vuotta myöhemmin sain kaksi hyvin konkreettista vastausta rukouksiini.

Ensimmäinen oli se, että tutustuin nykyiseen mieheeni. Kykenimme puhumaan kaikista asioista ja rukoilemaan yhdessä ja niin vapauduin yksinäisyydestäni ja sain elämänhalun takaisin. Siitä vuotta myöhemmin menimme naimisiin. Mutta tämä ei ollut syvimmän ongelman ratkaisu. Kun olin kovin heikko, Jumala vapautti minut joksikin ajaksi noista kiusauksista ja alkoi myöhemmin tekemään syvempää työtään sydämessäni.

Toinen oli se, että kahden vuoden päästä avioitumisestamme mieheni työn tähden muutimme ulkomaille ja pääsin vapaaksi Suomessa kokemista vaikeista ihmissuhteista. Voi kai sanoa, että pakenin Suomesta, mutta koen, että Jumala vapautti minut Suomesta. Ilman sitä etäisyyttä en olisi voinut objektiivisesti käsitellä ihmissuhteitteni ongelmia eivätkä haavani olisi parantuneet. Uudessa seurakunnassa ja uusien ystävien keskellä Jumala opetti minulle sellaista, mitä en olisi Suomessa voinut oppia.

Lopulta Jumala osoitti sielunhoidossa syvimmän syntini, joka oli kaiken taustalla. Vaikka oli kulunut jo viisi vuotta siitä, kun mietin itsemurhaa, ajatus siitä, että olisi hyvä kuolla pian, ei ollut kadonnut. Heti kun masennuin, tuo ajatus pulpahti sydämeeni. On väärin kuvitella, että synti ja haavat paranevat ajan kanssa. Pitää uskaltaa kohdata ne ja yhdessä Jumala kanssa saatava niihin ratkaisu. Odottelemalla asiat eivät korjaannu koko elämän aikana. Minun oli nähtävä, mistä tuo ajatus "Haluan kuolla" tuli, oli tehtävä parannus ja sain sen anteeksi Jeesuksen tähden. Siihen liittyvät sydämen haavat paranivat, saatoinkin alkaa elämään kiitollisena ja toiveikkaana siitä, että elämä on Jumalan lahja. Näin portti, josta Saatana oli helposti päässyt sisään, suljettiin. Jeesus pääsi jälleen lujittamaan linnan muurit. Sain kokea armon ihmeen.

Tietysti tämä on vain yksi esimerkki. Taistelen toki monien muidenkin syntien kanssa. Taistelu tulee Jumalan avulla jatkumaan läpi koko elämäni. Ilman muuta on selvä, että lopullinen vapautus synnistä kärsimyksestä on vasta taivaassa. Mutta tämä sydämen muutos tuotti yhden hyvin käytännöllisen seurauksen. Kun en aiemmin osannut pitää omaa elämäni tärkeänä, en ymmärtänyt muidenkaan ihmiselämän arvoa, niin vaikka olin mennyt naimisiin, en halunnut saada lasta. Mutta päästyäni vapaaksi noista ajatuksista ja peloista, olen nyt kahdeksannella kuukaudella raskaana. Olen kiitollinen, että saan synnyttää lapsen.

Kuolema, missä on sinun voittosi? Kuolema, missä on sinun pistimesi?" Kuoleman pistin on synti, ja synnin voima on laki. Mutta kiitos Jumalalle, joka antaa meille voiton Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta. (1 Kor. 15:55-57)

Entä sinä?

Jeesus on kutsunut omansa hengelliseen sotaan pahuuden henkivaltoja vastaan, jotta me armosta pelastetut voittaisimme evankeliumin sanan voimalla mahdollisimman monta kadotukseen matkalla olevaa sisälle pelastuksen valtakuntaan. Taistelu ei kuitenkaan ole yksilölaji vaan joukkuesuoritus. Koko Efesolaiskirje kuvaa sitä, että jokainen yksittäinen uskova kuuluu Jumalan sotajoukkoon, kristilliseen seurakuntaan, siihen yhteen ja pyhään, joka lopulta voittaa ja saavuttaa päämääränsä Kristuksen toisessa tulemisessa. Pukeudu tänäänkin Herran kokonaiseen taisteluväriin!

Herra kysyy sinulta, kuulutko sinä jo pelastettujen joukkoon. Ellet vielä, Jeesus kutsuu sinut luokseen. Anna Hänen pelastaa itsesi. Hän kantoi Golgatan ristillä kaikkien syntiesi rangaistuksen, hän on täynnä armoa ja haluaa antaa sinulle synnit anteeksi ja uuden elämän seurassaan. Samalla hän haluaa käyttää sinuakin yhtenä sotilaana hengellisessä sodassa. Sinua kutsutaan Voittajan puolelle!